

РЕШЕНИЕ

№ 1642

гр. София, 10.03.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 10.02.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11114** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по постъпила директно в съда жалба, вх. № 27761 от 11.11.2015 г. от С. М., гражданин на Република М., с личен номер 2008970420019, с адрес в Република Б., [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на виза „D“ за дългосрочно пребиваване в РБ, издаден на 29.10.2015г., от завеждащ консулската служба в Посолството на РБългария в [населено място], Република М., по заявление на жалбоподателя от 24.09.2015 г.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореният административен акт е издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че същият не е мотивиран и се оспорва материалноправното правното основание за отказа да се издаде виза Д на оспорвания. Според оспорвания отказа не е съобразен и с целта на закона. Оспорването се поддържа от представител по пълномощие адв. Д.С., която представя писмени бележки, искането до съда е за отмяна на оспорения отказ, като преписката се върне на административния орган за издаване на виза за дългосрочно пребиваване и се претендира присъждане на сторените разноски по списък.

Ответникът, чрез представител по пълномощие юрк. Ц. оспорва основателността на жалбата, представя писмени бележки и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възражава по размера на претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е започнало по заявление на С. М., подадено на 24.09.2015 г. в консулска служба в посолството на Република Б. в [населено място]. Поискано е издаване на виза вид "Д". Приложени са договор за наем от 17.08.2015г. на жилище –стая, от къща, находяща се в [населено място], [улица], сключен между Р. Ф. Р.,като наемодател и наемател- оспорващия С. М., действащ чрез пълномощник Д. С., с нотариална заверка на подписите, доказателства за налични средства на оспорващия - удостоверение от Ц. кооперативна банка АД за разкрита банкова сметка на чужденецът с налични средства в размер на 1900 евро, и свидетелство за съдимост на чужденеца. Представено е Решение № 173884/03.04.2015г.,издадено от председателя на Българската търговско-промишлена палата, за вписване в единния търговски регистър на Б. на Търговско представителство с наименование „Г. ДООЕЛ”, Булстат[ЕИК], седалище К.,бивша югославска република М.,статут- неюридическо лице без право на стопанска дейност,адрес на представителството в Република Б., [населено място] поле, [улица], представен е и сертификат № 4724/14.09.2015г., издаден от Българската търговско-промишлена палата за вписване в единния търговски регистър на търговското представителство Г. ДООЕЛ”.От представените доказателства се установява като, че търговски представители на „Г. ДООЕЛ” в РБългария са вписани оспорващия С. М., З. С., М. С.. Предметът на дейност е „ търговия с хляб, печива, хранителни и сладкарски стоки“

По молбата за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е постановен отказ от 29.10.2015 г. на завеждащ консулска служба в посолството на РБ в С.,Република М.

Административният орган е посочил, че съгласно чл. 30, ал.1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) е разгледана молбата на С. М. за издаване на виза, подадена на 24.09.2015 г.

Като правно основание за отказа е посочена нормата на чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно, че са представени документи с невярно съдържание а като фактическо основание е посочено че при извършената проверка от компетентните български власти е установено, че апликанта не живее на посочения адрес в Б., а работи в [населено място].

Отказът е връчен лично на жалбоподателя на 30.10.2015 г.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от ответника писмени документи, от които се установява компетентността на органа издал оспорения акт; докладна записка рег. № 6365р – 682 от 05.10.2015 г. на полицейски инспектор , група „Миграция“ при ОД на МВР – Б.; становище рег. № 705 от 08.10.2015 г. на началник група „Миграция“ ОДМВР-Б. установяващи извършена проверка на адреса на домакина-наемодател от служител на група „Миграция”; Писмено обяснение и становище рег. № Бл – 31 – 2583 от 08.10.2015 г. на директора на ТДНС – Б. при Д., установяващо обстоятелството, че не се възразява да получи разрешение за виза за дългосрочно пребиваване кандидатстващия чужденец С. М., поради липса на данни, които дават основание да се предполага, гражданинът на М. да представлява заплаха за националната сигурност, Декларация от наемодателя Р. Р. от 02.10.2015г., за обстоятелството, че е сключил договор за наем с чуждия гражданин С. М. ,за собственото си жилище, в което наемодателят живее в [населено място], [улица], състоящо се от 5 стаи, и обяснение дадено на 02.10.2015г. от Р. в хода на

проверката на служителите от звено „Миграция“ в ОДМВР-Б., установяващи обстоятелствата при, които е сключен договора за наем с оспорващия С. М..

По делото е разпитан свидетеля Р. Ф. Р., който установява, следното: познава жалбоподателя от четири години, запознал се е с него по време на гроздобер в Италия, сключил е договор за наем със С. М. в края на 2015г., преди К. за къща, която е придобил по наследство от баща си и която се намира в [населено място] на [улица]; наемателя идвал в къщата и спял там, но си пътувал и за М., защото нямал виза за Б.; от полицията в Б. са идвали два пъти на проверка, като свидетелят им е обяснил, че С. М. е в момента в [населено място] където работи като строителен работник, но е регистриран на адреса в С., предоставил е договора за наем и е дал писмени обяснения, че за последно чужденецът е бил в къщата през месец ноември 2015г.; заяви и че през 2016г. оспорващия не е идвал на адреса; знае от чужденеца, че е има фирма и иска да отвори бизнес в Б.; С. М. е ходил да си търси работа в Б. и С.; заяви че в същата къща къщата живеят като наематели още двама чужденци; свидетеля каза, че живее заедно със съпругата си в тази къща, че в парцела има и друга къща, с площ около 80 кв.м. и четири стаи, в които също може да се живее; потвърди че С. М. не е сключил лично договора за наем, а чрез пълномощник, друг чужденец на име Д., че договорения наем на месец е 20 лева и се плаща от С. М. на ръка, щом дойде в Б., че е платен от него наема до края на 2015г., като за 2016г. чужденецът не му е плащал. Свидателят заяви също, и че в къщата на посочения адрес в [населено място] живее само той и жена му и затова не знае кое е лицето, живущо на адреса в [населено място], [улица], дало сведенията на 01.12.2015г., отбелязани в съобщението изпратено от съда по делото до С. М. (л. 61), че не познава лице с имена С. М., който да живее в къщата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от процесуално легитимирано лице, адресат на административния акт, по пощата на 10.11.2015 г., видно от пощенското клеймо, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б.. В настоящия случай административният акт е издаден от завеждащ Консулската служба в [населено място] М. . Видно е от приетата по делото заповед № 45 от 13.07.2015 г. на посланика в посолството на Република Б. в С. относно връчване на уведомления при отказа за визи, издадена в изпълнение на заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, съгласно т.1 от която, В. Ц., има право да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал.1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал.2 от НУРИВОВР

за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден при спазване на административно-производствените правила.

Съгласно чл.9е ЗЧРБ условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на министерския съвет. Съгласно Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (в сила от 04.08.2011г.) искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез Дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република Б.. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция "Национална сигурност". Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" (чл.9е, ал.2 ЗЧРБ), вкл. визите за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ (чл.1, т.4 от Инструкция № КОВ – 04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи). Министерството на външните работи чрез Дирекция "К. отношения" (Д.) съгласува молбите за визи с Държавна агенция "Национална сигурност" (Д.) и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи (ДМ - МВР). Съгласуването се осъществява по електронен път чрез Системата за визов контрол (С.). Съобразно процедурата, уредена в Глава V-та от Инструкцията, регистрираните в консулските служби на Република Б. молби за визи по чл. 1, т. 4 се изпращат чрез С. в Д.. Дирекция "К. отношения" в срок до три работни дни след получаване на молбите за визи ги изпраща на ДМ - МВР за съгласуване. Дирекция "Миграция" в срок от три работни дни изпраща до териториалните поделения "Миграция" постъпилите молби за визи по чл. 1, т. 4 или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява Д. с цел изготвяне на съвместно становище. Териториалните структури "Миграция" от своя страна предоставят постъпилите молби за визи по чл. 1, т. 4 на териториалните дирекции на Д. в срок до два работни дни. Дирекция "Миграция" в срок до тридесет работни дни след постъпването на молбите за визи по чл. 1, т. 4 и след съгласуване с Д. предоставя съвместното становище на Д.. Съгласно чл.20 от Инструкцията консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Д. въз основа на съвместното становище на Дирекция "Миграция" - МВР, и Д..

Грамотическото тълкуване на разпоредбите относно съгласувателната процедура между Д.-МВНР, Дирекция «Миграция» - МВНР и Д. указват на предоставяне на становище от страна на Дирекция «Миграция» и Д.. Т.е. касае се за акт, който не е задължителен за административния орган, водещ производството. Изискваното съгласуване е част от процедурата по издаване на виза. Без изпълнението на тази процедурата ще е налице процесуално нарушение, но предоставените становища не са задължителни за административния орган. В случая, е дадено становище на Дирекция «Миграция», изразено в докладна записка, рег.№5365р-705 от 08.10.2015 г. на началник група „Миграция” при ОД на МВР - Б. въз основа на докладна записка

рег.№ 5365р-682/05.10.2015г.на мл. Инспектор в група „Миграция“ Б. Р. извършил проверката по искането, становище, рег. № Бл – 31 – 2583 от 08.10.2015 г. на директора на ТДНС – Б. при Д., поради което съдът приема, че е изпълнена специалната административно съгласувателна процедура. Следователно, в хода на административното производство не е допуснато съществено процесуално нарушение съобразно отменителното основание по чл.146, т.3 АПК – такова, което съществено е ограничило правото на защита на лицето или, ако не беше допуснато, административният орган би постановил акт в противен смисъл.

Административният акт е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона.

Законосъобразно, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗЧРБ, при разглеждане на подаденото от оспорващия заявление за издаване на виза и издаване на оспорения акт, ответникът е приложил ЗЧРБ.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Настоящият съдебен състав приема, че в случая е налице основанието, с което ответният административен орган е мотивирал оспорения отказ - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, като конкретно е посочено, че при проверка от компетентните български власти е установено, че апликанта не живее па посочения адрес в Б., а работи в С.. Отделно от горното в докладните записки от 07.10.2015г. и 08.10.2015г., издадени от инспектор в група „Миграция” и началник група“Миграция“ в ОД на МВР Б., приети по делото като доказателства, се съдържат конкретните факти и обстоятелства, както и съображенията, обусловили отказа на консулското длъжностно лице да откаже издаването на виза на жалбоподателя.

Съдът приема, че изложените в оспорения отказ фактически и правни основания отговарят на изискванията за мотивиране на акта по чл.59, ал.2, т.4 АПК. Така направеното изложение на мотивите на административния орган по никакъв начин не е затруднило лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си срещу отказа, за което свидетелстват съображенията, изложени в жалбата до съда. От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на Дирекция «Миграция» допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение №16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република Б., вид "D", като е представил документи (Решение № 173884/03.04.2015г. и Сертификат № 4724/14.09.2015г.), издадени от Българската търговско – промишлена палата, че е търговски представител по пълномощие в Република Б. на търговско представителство, регистрирано на територията на страната, с предмет на дейност „търговия с хляб,печива,хранителни и сладкарски стоки“ .Същевременно при извършване на проверката от служители на звено „Миграция“в ОД МВР-Б. е установено от информация получена в разговор с наемодателя Р. Р.,че чужденеца след

подаване на заявлението за виза за дългосрочно пребиваване , работи в [населено място] като строителен работник . Направен е извод, че с тези действия, се цели да се изпълни закононото изискване за предоставяне на виза за дългосрочно пребиваване, което по същество представлява заобикаляне на закона .

При така установените данни от извършената проверка от Териториално звено "Миграция", обоснован се явява направеният от административния орган извод за наличие на предпоставките по чл. 10,ал.1 т.23 от ЗЧРБ. От фактите по делото за съда се наложи убеждение, че в случая се касае за представени от оспорващия истински частни удостоверителни документи с невярно съдържание, предвид че удостоверените факти в тях не съответствуват на обективната действителност . Регистрираното от чужденеца заедно с други лица на търговско представителство в Б., чиито представители в РБ са оспорващия М. и още трима македонски граждани, и представения договор за наем на жилище в РБългария, е с цел да се изпълнят формално изискванията на закона и да бъде получена търсената виза.

Тези обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя по пътя на пълното насрещно доказване, в т.ч. и с ангажираните свидетелски показания на Р. Р.. Свидетелят заяви в съдебно заседание, че е сключил договора за наем с нотариална заверка на подписите, с македонския гражданин, към края на годината, през месец ноември ,точно преди К., вместо през лятото на 2015г., както е вписано в същия този договор, потвърди също, че жалбоподателя си е търсил работа в Б. и в С., заяви че през времето, когато наемател е С. М., е имал и други наематели чужденци, които живеят на адреса, като същевременно отрече други лица да живеят в къщата към месец декември 2015г. Съдът не кредитира показанията на свидетеля, поради констатирано противоречие на показанията му с приети по делото официални писмени доказателства, които не са оспорени от страните.

С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че са налице данни, че регистрацията на чужденеца като търговски представител , сключването от него на договор за наем на жилище в [населено място], и представянето на другите изискуеми документи цели формално изпълнение на законовите изисквания за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република Б..

Ето защо съдът приема, че правилно и законосъобразно е отказано издаването на виза.

При този изход на спора и с оглед заявеното от ответника искане, жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева, съгласно чл.7,ал.1,т.4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 20 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М., гражданин на Република М., с личен номер 2008970420019, срещу Отказ за издаване на виза „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република Б., издаден на 29.10.2015г., от завеждащ консулската служба в Посолството на Република Б., [населено място], Република М., по заявление на жалбоподателя от 24.09.2015 г.

ОСЪЖДА С. М., гражданин на Република М., с личен номер 2008970420019, да заплати на Министерството на външните работи на Република Б. направените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 /триста / лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и връчване на препис от съдебния акт .

СЪДИЯ: